

פרשת דוד

יו"ל ע"י מוסדות "מקדש לדוד" ישראל
 בראשות ובנשיאות כ"ק מורנו ורבנו האדמו"ר רבי **דוד חנניה פינטו** שליט"א
 בן הצדיק המלובן רבי **משה אהרן פינטו** זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלובן רבי **חיים פינטו** זע"א

ה' תשרי תשפ"ו 1304
פרשת וילך

שבת שובה

ירושלים	תל אביב	חיפה	באר שבע
17:55	18:11	18:04	18:04
19:08	19:09	19:09	19:09
19:41	19:43	19:42	19:43

הילולא דצדיקיא

- ה' תשרי
רבי ברוך שלום הלוי אשלג
- ו' תשרי
רבי יעקב יוסף הרופא
- ז' תשרי
רבי יעקב ענתבי
- ח' תשרי
רבי אבנר ישראל הצרפתי
אב"ד פאס
- ט' תשרי
רבי יצחק זאב סולוביצ'יק
- י' תשרי
רבי דוד כנאפו
אב"ד מונאדור
- יא תשרי
רבי שלמה בוחבוט

את התורה, וזה יביא עליהם צרות. ולכן עליהם לדעת כבר מעתה כי אסור להם לעזוב את התורה.

אמור מעתה, באם כוונת הכתוב "וילך משה" היא, שמשה רבינו ע"ה הלך לכתוב ספר תורה כדי לעשות אותו לעד בבני ישראל, ולהזהירם שישמרו תמיד את התורה וילכו בחוקותיה, הרי שבוז מובן שפיר הסמיכות של פרשת נצבים לפרשת וילך. הכתוב אומר (שם כט, ט) "אתם נצבים היום כולכם", וידועים דברי הזוהר הקדוש שאומר (ח"ב לב ע"ב) כי בכל מקום שנאמר 'היום' הכוונה היא על יום ראש השנה. ואם כן הכא נמי, "אתם נצבים היום כולכם", כוונתו ליום ראש השנה בו כל בראי העולם כולו עומדים נצבים לפני הקב"ה למשפט להיותם נידונים, מי יחיה ומי ימות, מי בקיצו ומי שלא בקיצו וכו'.

אבל עם כל זה, למרות שיום זה הוא יום של משפט, על האדם שלא להתייחס מפחד יום הדין, אלא דווקא עליו להיות שמח ביום הדין, ולהיות בטוח כי השי"ת יוציא את משפטו ופסק דינו לאורה. ולכן צריך כל אדם להתחזק וללכת בדרכי השי"ת, ולנצל כל שעה וכל יום לצורך עבודת ה', כדי שביום ראש השנה יצא זכאי בדינו וייכתב לשנה טובה ומבורכת, לאלתר לחיים טובים ארוכים ולשלום.

ואם כן, זאת היא המשמעות של נצבים וילך וסמיכות הפרשיות. שכן, כמעט בכל השנים שתי הפרשיות הללו נקראות בסביבות ראש השנה ויום כיפור, שבהם בני אדם עומדים נצבים בדין ולא יודעים מה יצא בדינם. ולכן כאשר נצבים לפני ה', העיקר צריך להיות להתחזק בהיות בבחינת וילך, ללכת בדרכי השי"ת וללמוד תורה, וללמוד לבנים שהם בבחינת שבט לוי, כמו שאומר הכתוב (דברים ו, ז) "ושננתם לבניך לדברתם בשבתך בביתך" וגו', עד שהתורה תהיה חקוקה ומונחת בארון גופם למשמרת לדורות.

זהו המכוון במה שעשה משה רבינו עם כל בני ישראל לפני מותו. לפני שהוא עזב את העולם הוא לימד את בני ישראל כיצד לחנך את הבנים שלהם (את שבט לוי) בחינוך יהודי טהור, שלא לרעות בשדות זרים, אלא להיותם תמיד נצבים לפני ה' באמונה שלימה, וכיצד ללכת בתורה ובדרכיה ולא לסור מן התורה ימין ושמאל.

משום הכי, משה רבינו, למרות היותו זקן בן מאה ועשרים שנה, לא כהתה עינו ולא נס לחה (דברים לד, ז), אלא בזריזות של אדם צעיר הוא הלך והביא עורות (קלף) ודיו וכתב עליהם לעיני כל ישראל ספר תורה קדוש עם כל הכוונות למרות גילו המופלג, כדי ללמד את בני ישראל את מהות התורה הקדושה ואת מעלת לימודה בכל עת ובכל שעה, להורותם כי ללימוד התורה אין גבול בגיל מסוים אלא תמיד צריכים ללמוד.

ואכן, כזאת אנו רואים מפרשת וילך, את כוחו של משה רבינו, שלמרות זקנותו וגילו המופלג, הוא המשיך ללמד ולהשפיע על בני ישראל תורה ומוסר ולקחים ומוסרים. ובכך הוא רמז להם (במה שכתוב "וילך" משה), כי יש מצבים בהם צריכים להיות יציבים, אבל יש מצבים שבהם צריכים שלא לעמוד במקום אחד, אלא להתחזק וללכת.

משמיר לך

כאשר נצבים לפני ה', העיקר להיות בבחינת וילך

"וילך משה וידבר את הדברים האלה אל כל ישראל. ויאמר אליהם בן מאה ועשרים שנה אנכי היום לא אוכל עוד לצאת ולבוא" (דברים לא, א-ב)

צריך ביאור, להיכן הלך משה רבינו. והרי עתה הוא עומד קודם פטירתו מן העולם, והוא מוכיח את ישראל ומדבר אליהם כבר מתחילת פרשת דברים, וכידוע הוא אומר להם כי הנה הגיע זמנו להיפטר מן העולם, כמו שאומר הכתוב 'בן מאה ועשרים שנה אנכי היום', היום מלאו ימי ושנותי (ראש השנה יא, א), ואם כן להיכן הוא הלך לפתע פתאום באמצע דיבורו עם בני ישראל.

ועוד צריך ביאור, כידוע ברוב השנים פרשיות נצבים וילך מחוברות המה, ויש להבין מהו הקשר בין פרשת נצבים לפרשת וילך, ומה הכוונה בסמיכות שתי הפרשיות הללו.

ונראה בביאור הענין בהקדם דברים אחדים. הן ידוע הדבר כי בפרשה זו אנו קוראים על כך, שמשה רבינו ע"ה כתב ספר תורה, ולאחר מכן נתן אותו אל הכהנים בני לוי, בני שבטו, כמו שאומר הכתוב (דברים לא, ט) ויכתוב משה את התורה הזאת ויתנה אל הכהנים בני לוי הנושאים את ארון ברית ה' וגו'.

ולמה משה רבינו נתן את התורה לבני לוי, כדי שהתורה תהא שמורה היטב אצל בני לוי למשמרת, שאם יבואו בני ישראל ויטענו כי התורה הקדושה לא ניתנה מן השמים על ידי משה רבינו, או אז יראו להם בני לוי את ספר התורה ויוכיחו להם כי אמת נכון הדבר, כי משה רבינו הוריד את התורה מן השמים, והא ראייה, שהרי הוא בעצמו כתב את ספר התורה הזה.

ולא זו בלבד, משה רבינו לא רק כתב את ספר התורה ותן לא, אלא לאחר שהוא סיים לכתוב את התורה, הוא העיד בבני ישראל את השמים ואת הארץ שהם קיימים לעד (ספרי האזינו פיסקא שו), שאם ח"ו הם לא ישמרו את התורה, הרי שאז הם יענשו, וידעו היטב כי בעבור שלא קיימו את התורה באו עליהם כל הצרות, כמו שאומר הכתוב (שם לא, כא) "והיה כי תמצאן אותו רעות רבות וצרות וענתה השירה הזאת לפניו לעד כי לא תשכח מפני זרעו".

ולא זו אף זו, אלא שמשה רבינו גם העיד בבני ישראל את התורה עצמה, כמו שכתוב (שם, לא, כו) "לקוח את ספר התורה הזה ושמתם אתו מצד ארון ברית ה' אלוכם והיה שם בך לעד". ועוד שם (פסוק כח) "הקהילו אלי את כל קני שבטיכם ושטריכם ואדברה באזניהם את הדברים האלה ואעידה בם את השמים ואת הארץ". ללמד, כי התורה והשמים והארץ יבואו ויעידו עליהם לעתיד, כשלא ישמרו

מז האוצר

ממשנתו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

תורה - טעם גן עדן בעולם הזה

"וילך משה וידבר את הדברים האלה אל כל ישראל" (דברים לא, א)

מקשה ה'אור החיים' הקדוש זיע"א, על הכתוב "וילך משה" - להיכן הלך משה, ומביא את דברי רבי יונתן בן עוזיאל שאומר שהלך לבית אולפנא או שהלך ממחנה לוויה למחנה ישראל כאדם הנפטר [כלומר, הנפרד] מחברו. אולם מקשה על כך ה'אור החיים' הקדוש שאין משמעות זו מן הפסוק, ועוד הקשה, מי העיר את רוח משה לדעת שמלאו ימיו ושנותיו, והלא אין מודיעים לאדם כמה יהיו ימיו ושנותיו ומי הודיעו למשה.

כאשר האדם עוסק בתורה הוא זוכה להרגיש טעם גן עדן כבר בעולם הזה, וכדי להוכיח זאת לכל העם, הלך משה רבנו לפני מותו למסור את כל תורתו ליהושע תלמידו לעיני כל ישראל. משה רבנו נתן ליהושע להרגיש את טעם הגן עדן בתורה דווקא לפני מותו, היות ורצה לרמוז לו שזהו הוא הטעם שהוא הולך לטעום בעולם האמת לאחר שכל חייו מסר את נפשו על התורה ללומדה וללמדה לאחרים. וזהו פירוש "וילך", דהיינו, כאשר הלך משה ונכנס לבית המדרש כדי למסור את התורה ליהושע לפני מותו. וזהו כוונת דברי רבי יונתן בן עוזיאל שמשה רבנו הלך לבית אולפנא ואחר כך הלך ממחנה לוויה למחנה ישראל, כלומר, משה רבנו הסתובב בקרב עם ישראל ונתן להם להרגיש את טעם גן עדן שבלימוד התורה. רצה משה ללמד אותם שאת טעם הגן עדן שאדם זוכה בעולם האמת, הוא יכול להרגיש כבר בעולם הזה באם יעסוק בתורה.

מטעם זה קשה פרידת הצדיקים מהעולם הזה, כי בעולם הזה הם זוכים להרגיש את טעם גן עדן מתוך קיום המצוות ועמלה של תורה, ומלבד הרווח שמרוויחים לעצמם להרגיש טעם גן עדן בעולם הזה וגן עדן לעולם הבא, הם גורמים נחת רוח לבורא עולם על ידי שמנצחים את היצר הרע מתוך כך שמראים לו את הגן עדן כבר בעולם הזה ועל ידי כך הם מכניעים אותו.

לפי זה אפשר לתרץ את קושייתו הנוספת של ה'אור החיים' כיצד משה רבנו ידע שימיו קרבים למות, ונראה לומר שמשה רבנו הוא שגילה לבני ישראל את תענוג גן עדן שבתורה ואת הצער שיש לאדם כאשר נבצר ממנו ללמוד תורה, ומפני מה גילה להם זאת דווקא עכשיו, כיון שידע שימיו קרבים למות וזאת כיון שנצטוו למסור את תורתו ליהושע תלמידו וסמך את שתי ידיו עליו להיות המנהיג אחריו. ידע משה שאם הקב"ה מצווה עליו להנחיל את תורתו ליהושע, סימן מובהק הוא ששעתו קרבה, ולכן אמר לבני ישראל שהוא הולך בדרך כל הארץ בבחינת "וילך משה".

אשרינו מה טוב חלקנו ומה נעים גורלנו שזיכה אותנו הבורא להרגיש מנועם זיוו גם בעולם הזה. וזהו שאמר דוד המלך ע"ה (תהילים כז, ד) "אחת שאלתי מאת ה' אותה אבקש שבתני בבית ה' כל ימי חיי לחזות בנועם ה' ולבקך בהיכלו".

נצור לשונך

שותף לדבר עבירה

בנוסף לעבירה על האיסור לשמוע לשון הרע, הופך כל השומע לשון הרע לשותף לעבירת דיבור לשון הרע - שהרי בעצם הקשבתו הוא מאפשר למספר לבטא את דיבוריו האסורים ולפיכך הוא שותף לחטאו של המספר. במקרה של מאזין יחיד, חל האיסור "לפני עיור לא תתן מכשול", שהרי בפסוק זה נכלל גם האיסור להביא יהודי אחר לידי חטא. אם אדם הוא המאזין היחיד ללשון הרע, הרי הוא זה האחראי למתן ההזדמנות לחטוא למספר לשון הרע.

פניני הפרשה

פנינים קצרים מפרשת השבוע

עדין גדיים הם, אל תקפיד עליהם

"ויקרא משה ליהושע ויאמר אליו לעיני כל ישראל חזק ואמץ" (דברים לא, ז)

אמרו חז"ל ב'ספרי' שכך אמר לו משה ליהושע:

עם זה שאני מוסר לך, עדין גדיים הם, עדין תינוקות הם. אל תקפיד עליהם ואל תכעס על כל מה שהם עושים, שאף רבונם לא הקפיד עליהם, על כל מה שעשו. וכן הוא אומר: "כי נער ישראל ואוהבהו" (הושע יא, א).

הדבר תלוי אך ורק בנו

"ולמדה את בני ישראל שימה בפיהם" (דברים לא, יט)

משל למה הדבר דומה?

כתב רבי אליהו דסלר זצ"ל, בספרו 'מכתב מאליהו':

אדם בריא הרוצה לאכול מאכל מסוים, הרי הוא נוטלו בפיו ואוכלו. לעומת זאת אדם חלש או ילד קטן, זקוק הוא לאחרים שיאכילו אותו. אך גם הם ביכולתם רק להניח את המאכל בפיו, אולם לבלוע אותו - צריך לעשות זאת הוא בעצמו ללא עזרת אחרים.

כך הוא הדבר לאחר מתן תורה: השי"ת שלח את משה רבינו ע"ה כדי לתת את התורה לבני ישראל, וללמדה אותם בבחינת "שימה בפיהם". אולם כדי 'לבלוע' את התורה לתוך ליבנו - הדבר תלוי אך ורק בנו!

כבר כלתה כל הסחורה

"והיה כי תמצאן אתו רעות רבות וצרות" (דברים לא, כא)

לעת ערב, כותב המגיד מדובנא זצ"ל, כשהרוכל העומד עם סליו בשוק כבר מכר את מרכולתו, ולא נותר לו אלא השאריות בלבד, והוא נחפז לביתו. הריהו נוטל את מעט האגסים שבסל האחד ואת מעט השזיפים שבסל השני, וכן על זה הדרך, ומערבבן יחד ומוכרן במחצית ממחירן. לפי שהוא רוצה ליפטר מהם מהר וככל האפשר.

ולפיכך אומרת התורה "והיה כי תמצאן אתו רעות רבות וצרות". כשאתה רואה ערבוביה של צרות שונות ומשונות באות על ישראל, סימן הוא שכבר כלתה כל הסחורה, וכבר מגיעים אל השאריות. אל ה"עקבתא דמשיחא". לביאת המשיח שיבוא במהרה.

דברי חכמים

פרפראות לפרשה משולחם של חכמי התורה

ומה עם יום כיפורים של גלויות?

בניגוד לימי החגים והמועדים, שבני חו"ל חוגגים אותם - יומיים, משום "ספיקא דיומא" (שהיה בזמן שבת דין הגדול שבירושלים קידשו את החודש על פי ראיית הירח, ולבני חו"ל עדיין לא נודע זמן קביעת החודש המדויק אשר על פיו נקבעים המועדים. גם כיום ממשיכים בני חו"ל לחוג את המועדות שני ימים, כי "מנהג אבותיהם בידיהם") יום טוב השני הזה נקרא "יום טוב שני של גלויות" - שונה הוא יום הקדוש - יום הכיפורים, בכך שלא תקנו חז"ל לבני חוץ לארץ לצום אותו שני ימים משום "ספיקא דיומא" כפי שתקנו בשאר מועדות.

מדוע?

טעם הדבר מבואר בהגהות מיימוניות: "מה שלא נהגו כל ישראל לעשות שני ימים יום הכפורים כשאר יו"ט - מפני הסכנה".

סיבה זו נמצאת גם בירושלמי (ר"ה א, ד) שם גם מסופר על אבוח דרבי שמואל, שצם שני ימים, וכשהפסיק את תעניתו במוצאי יום השני - נפטר לבית עולמו.

טעם נוסף לכך שאין צמים שני ימי יום הכפורים מספק, מובא ב'מגן אברהם' (או"ח תרכ"ד): "דכשעושה יום השני יום כפור - אם כן מאתמול הוא ערב יום הכפורים, ואסור להתענות (שכן מצוה לאכול בתשיעי) ואם כן היאך יתענה, והוי סתרי אהדדי".

בדורות האחרונים לא ידוע על אלו שנהגו חומרא בעצמם וצמו גם ביום שלאחר יוה"כ פ מחמת ספיקא דיומא. הב"ח מעיד "ועכשיו לא שמענו מי שנהג לעשות ב' ימים יום הכפורים, ויפה המנהג שלא לעשות". כך גם כותב בעל ה'חיי אדם': "בשו"ע כתוב שיש נוהגים שני ימים יום הכפורים, אך מיימינו לא שמענו משום אדם שינהג כך".

אולם במהלך הדורות נמצאו גדולים וטובים, שנהגו להחמיר ולחוש ל"ספיקא דיומא", ולצום צום יום הכפורים יומיים תמימים!

ראשונה מוצאים אנו בתלמוד (ראש השנה כא, א) על האמורא רבא שהיה רגיל "דהוה יתיב בתעניתא תרי יומי". רש"י מסביר, שהיה צם יומיים עם לילותיהם, שמא יעברו בית דין את החודש, ויום אחד עשר שלנו הוא עשירי שלהם.

רבנו יעקב בעל הטורים מעיד על "חסידים ואנשי מעשה באשכנז, הגילין לעשות שני ימים יום הכפורים, שמתעניין ב' ימים, ולפעמים היה מהן עשרה והיו מתפללין בו ככל סדר יום הכפורים. ואדוני אבי הרא"ש ז"ל היה מוחה בידם".

גם בספרי האחרונים פוגשים אנו בדעות המצדדות בעד החומרה לצום שני ימים. הגאון רבי ישעיהו ברלין בפירושו 'שאלת שלום' על השאלות, כותב: "מי שידע בנפשו דבר הכי הוא, שאפשר לו להתענות שני ימים - יעשה. קווי ה' יחליפו כח, ויהיה חלקי בנעימים עם העושים שני ימים".

בעל 'אלף למטה' גם הוא מחזק ידי המחמירים: "המחמירים על עצמם סוברים דרשב"י (עליו מסופר בירושלמי שצם יומיים ומת) היה אדם חלש והזיק לו תענית שני ימים רצופים, אבל מי שאמיד בנפשו שיכול לעמוד בתענית שני ימים, אין חשש. שהרי עיינו הרואות הרבה בני אדם שמתענים כמה ימים רצופין ואין נזקין".

יצוין, כי נראה שלפי טעמו של ה'מגן אברהם', שלא הוקבע יום טוב שני של גלויות ביום הכפורים, משום שמצווה לאכול בתשיעי, ואם מתענה ביום י"א הרי זה מתקבל כסתירה לתענית של אתמול. לפי דבריו נראה כי אין להחמיר לצום יום הכפורים שני ימים!

במסילת נעלה

שביבי אמונה ובטחון מפקנסו של מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

שמחה של מצוה

באחת מקבלות הקהל שערכת, באה לפניי אישה ואמרה: "כבוד הרב, באתי להודות לך מקרב לבי".

שתקתי, והאישה המשיכה בדבריה: "מאז שקיבלתי את עצותיו של הרב והתחלתי ללכת בלבוש צנוע ובכיסוי ראש - אין אישה מאושרת ממני. גם שמירת טהרת המשפחה מהווה עבורי סיבה לאושר גדול, וכל האישיות שלי הפכה להיות שמחה ועליזה מקיום המצוות!".

במשך היום אני מסתובבת בביתי ומזמרת לעצמי על שזכיתי להיות יהודיה, ואף בעלי הבחין בשינוי הגדול שחל בי לטובה, ובכך שהפכתי להיות אישה שמחה ומאושרת. ועל כך אני מודה לכבוד הרב".

שמחתי מאד לשמוע שקיום מצוות התורה השפיעו על רוחה ונפשה של האישה לטובה, וחשבתי לעצמי שהרי דוד המלך, נעים זמירות ישראל כבר אמר על כך: "תורת ה' תמימה משיבת נפש עדות ה' נאמנה מחכימת פתי" (תהילים יט, ח)

מרבח נכסים מרבח דאגה

באחת השנים באה לפניי אישה עשירה מאד ששווי הונה מסתכם בסכומי עתק. אותה אישה באה לפניי כדי להתייעץ עימי בעניין מסוים שארע לה, וברוך ה' שנתן בלבי את העצה הנכונה שיעצתי לה.

לאחר שהאישה הודתה לי על העצה המחכימה, חשתי שלבה התרכך מעט, ועל כן ניסיתי לשדל אותה לשוב אל חיק התורה והמצוות.

חמש שנים חלפו, והנה נודע לי שאישה זו עדיין לא שבה למוטב כפי שציפיתי. לפיכך יצרתי איתה קשר שוב, ודיברתי על לבה שתשוב בתשובה ותקבל עליה עול מצוות. לבסוף האישה התרצתה לדבריי וקיבלה על עצמה לחזור לדרך האבות.

זמן מה לאחר חזרתה בתשובה, באה לפניי האישה שוב ואמרה: "רבי, רק כעת, לאחר ששבתי בתשובה אני מרגישה שחיי מאושרים, רק כעת אני שמחה עם כל העושר והכבוד הגדול שיש לי. עד היום לא חשתי שום סיפוק בחיי, ורק דאגתי כל היום על כספי הרב. כעת, לאחר שהכרתי את בוראי אני מבינה את משמעות החיים ואת האושר והשמחה האמיתיים שיש בהם".

על כך אמרו חז"ל (אבות ב, ז): "מרבח נכסים מרבח דאגה". העשיר חי תמיד בחששות ובדאגות לרכושו הגדול שלא יאבד ממנו, והקנאה אוכלת בו שמא לחברו יש יותר ממון ממנו. אך לעומתו, אדם שחי לפי דרך התורה - הוא מאושר ובוטח בקב"ה שהכל מידו יתברך.

במה מפטירין

הפטרת השבוע: "שובה ישראל" (הושע יד, מיכה ז)

הקשר לפרשה: הפטרה זו מפטירין בשבת שבין ראש השנה ליום כפור, כיון שמדובר בה על ענין התשובה, וימים אלו הנקראים 'עשרת ימי תשובה', הם ימי רצון המסוגלים לתשובה.

מבט לפרשה

הזדמנות פז להינצל מגזרות קשות

עצה נפלאה לכף זכות

הגה"צ רבי יעקב אדלשטיין זצ"ל, מציע שבימים אלה של עשרת ימי תשובה, עלינו להרבות במעשים טובים לקראת יום"כ הקרב ובא. בשם הגרש"ו מקלם, התפרסמה עצה נפלאה איך בשעה אחת להספיק לעשות הרבה מעשים, כדי שכף המאזניים תכריע לכף זכות. זאת ע"י דבר אחד, שמכוחו אפשר להרוויח אלפי זכויות, והוא: מי שיקבל על עצמו לעשות מעשים טובים, והסיבה לכך היא, בגלל שהדבר נחשב לו שעשה. וכמ"ש רבינו יונה בשער השני על הפסוק "וילכו ויעשו בני ישראל". וכי מיד עשו? והלא בראש חודש נצטוו לקחת את הכבש לקרבן פסח בעשירי לחודש. אלא בזה שקיבלו עליהם בני"י לעשות את מה שה' ציווה - נחשב להם כאילו כבר עשאוהו. ההכרה של עמ"י שזה רצון ה' ועליהם לעשות את המצווה, היתה כ"כ חזקה שזה נחשב להם כאילו עשו ממש!

ולגבי עשרת ימי תשובה, המקבל על עצמו לעשות מעשים, גם לגבי השכר מצוה זה נחשב שעשה, ובדיני שמים מחשבים את הגורם, כאילו הוא עשה את התוצאה של המעשה, וכמ"ש בגמרא לגבי דיני מזיק על ידי גרמא. וירבעם, שעבדו עם ישראל עבודה זרה בדורות ובדורות שאחריהם, יקבל עונש על כל העבודה זרה שבני ישראל עבדו אע"פ שהם עשו מעצמם.

ולפי החשבון הזה, כל שכן וקל וחומר שמקבלים שכר על גרמא, שהרי מידה טובה מרובה ממידת פורענות, דאם הקבלה גורמת להרבה מצוות, הרי הוא זוכה, ואם מקבל קבלה באמת הרי שב"אמונתו" - יחיה גם חי עוה"ב, כי היא חייר' - ימצא חיים, זה עוה"ב, כי הם חיינו" בעוה"ב "ואורח ימינו" בעוה"ז.

כיום, העיר רבי יעקב אדלשטיין זצ"ל, מצוי שאנשים מקבלים קבלה, בלי לחשוב האם יוכלו לעמוד בה לאורך כל השנה, והם בעצם עושים כמו נזיר חוטא, שמקבל ברגע של התלהבות וסופו שלא מקיים. קבלה צריכה להיות דבר שלא יפסק אף פעם!

מסופר על בנו של האדמו"ר מרוז'ין שהיתה מונחת קופסת טבק של כסף על שולחנו, והיה דופק עליה לפעמים. והתברר שהוא קיבל על עצמו שלפני שמועס ידפוק ג"פ על הקופסא. מי שרוצה לקבל על עצמו דברים, אפשר לקבל על ענייני תורה, תפילה ושבת. ואם אדם נאמן הוא יחיה ויזכה לזכרו לחיים.

ללמוד בהם. החובות היו נרשמים בפנקס מיוחד, וכאשר היה מגיע בסבב הבא לאותה עיירה, היה גובה את החוב. ויהי היום והחפץ חיים הגיע לעיירה דרוהיצי'ן, שם התגורר יהודי בשם רבי מרדכי ליב הכהן, תלמיד חכם ירא שמים ובר לבב, שקנה ממנו ספרים ושלם לו מיד במזומן. לרבי מרדכי היה זה ענין עקרוני: הוא מעולם לא קנה דבר מה בהקפה!

והנה כשהגיע החפץ חיים לסבב נוסף בעיירה זו, באו שליחיו אל רבי מרדכי והודיעו לו כי בפנקס רשום שיש לו חוב על קניית ספרים. רבי מרדכי טען שזה לא יתכן, מעולם לא נותר חייב לאיש אפילו קופיקה אחת, אך הללו הראו לו כי בפנקס רשום שחור על גבי לבן שמרדכי הכהן מהעיירה דרוהיצי'ן, חייב למון החפץ חיים כך וכך קופיקות עבור הספרים שקנה בתאריך פלוני.

אף שרבי מרדכי היה בטוח בצדקתו לא התווכח עוד ושלם את החוב. לאחר תקופה קצרה התבררה הטעות: בדרוהיצי'ן היו שני יהודים בשם מרדכי הכהן, אלא מרדכי השני לא קרוי גם ליב, ואותו מרדכי הכהן השני הוא זה שנשא חייב כסף עבור הספרים.

הזדרו החפץ חיים להגיע אישית אל רבי מרדכי ליב הכהן ולבקש את מחילתו, אך התברר שהלה שהיה בעל מידות תרומיות, וכלל לא הקפיד על הדבר. החפץ חיים התפעל רבות מהתנהגותו האצילית והעניק לו ברכה: "שתהיה למר אריכות ימים ושנים טובות!"

ואכן אותו רבי מרדכי ליב הכהן זכה לעלות לארץ ישראל, וחי עד גיל תשעים ושש שנה.

ברבות המים היה רבי מרדכי ליב מספר את המעשה המופלא לצאצאיו, והסביר להם שכאשר אדם חושד בחברו ומתברר שזהו חשד שוא, זו עת רצון שכדאי לנצלה כדי לברך את הנחשד. ומניין למדנו זאת? מהכתוב אצל חנה שהתפללה בלחש, רק שפתיה נעות וקולה לא ישמע, ולכן עלי הכהן חשבה לשיכורה. כאשר התברר לו שטעה, ומדובר כאן באשה מרת נפש - ברך אותה מיד שד' יתן לה שאלתה, ואמנם ברכתו נתקיימה. אמר רבי אלעזר: מאכן לחושד בכשרים שצריך לפייסו. כלומר, החכם שענינו בראשו, אם מזדמנת לו שעת רצון כזו כאשר הוא נחשד לשוא - במקום להתפתות למצות את הדין עם מי שחשד בו, מוטב יבקש מן החושד שיברכהו בדבר החשוב לו ביותר, ואז עגמות הנפש שנגרמה לו מתגמדת לעומת הרווח שהוא עשוי לזכות מברכה בעת רצון כזו.

אחת המתנות היקרות שבורא העולם העניק לברואיו, אלו הימים שבין ראש השנה ליום הכיפורים. עשרת ימי תשובה שבהם האדם יכול להפוך גזר דין ולשנות את מצבו מהקצה אל הקצה. לעיתים נגזר על האדם גזר דין קשה, וסנגוריו מתחננים בעד נפשו בבית דין של מעלה להמתיק אותו.

האם אכן ישנה דרך קלה להמתיק את גזר הדין?

למרבה ההפתעה, התשובה היא חיובית.

כן. ניתן לשנות גזר דין מרעה לטובה. חז"ל הקדושים כבר גילו לנו את העצה הטובה שבכוחה להפוך עולמות ולשנות דברים. לפי המבואר בחז"ל מתברר שהצורה המתוקה ביותר והפחות מזיקה של ייסורים היא בדמותם של עלבונות, ואם אדם היה יודע מה חסך לו העלבון היה עליו לצאת במחול מרוב שמחה.

המקובל רבי משה קורדובירו זיע"א כותב על כך בספרו 'תומר דבורה': "מה הם הייסורים היותר טובים בעולם, שלא יטרידונו מעבודת ד'?" אין חביב כולם מאלו שיחרפוהו ויבזוהו ויגדפוהו, שהרי לא ימנעו ממנו כוחו ואונו בחולאים, ולא ימנעו ממנו אכילתו ומלבושו, ולא ימנעו ממנו חייו וחיי בניו במיתה. אם כן יחפוץ בהם, ויאמר; ויתר טוב אסתגף בביזיון בני האדם וחרפתם לי. וכשיבואו העלבונות עליו ישמח בהם."

אחת הסיטואציות הבלתי נעימות הגורמות להרגשות מקוממות ביותר היא, כאשר אדם חושד ברעהו לשווא.

אדם ישר יודע על עצמו שהוא חף מכל פשע, והעלילה שמעלילים עליו מרגיזה ומונעת ממנו מרגוע. אם יש בידי האדם להוכיח את חפותו - אדרבה. אך גם אם אי אפשר להוכיח זאת לבני אדם, הרי כיהודים מאמינים בני מאמינים יודעים אנו כי האדם יראה לעיניים והקב"ה רואה ללבב.

אולם למי שמתבונן בדברים בראיה תכליתית, הוא יודע שמי שנחשד לשוא - יש לו הזדמנות פז להינצל מכל מיני גזרות קשות ורעות ח"ו, ואף להתברך במתנת שמים, ומי יודע אם ההזדמנות הזו תחזור שוב.

שעת רצון לברכה

ומכאן למעשה שאירע בדורו של החפץ חיים זצ"ל, כידוע שהוא עצמו היה עובר מעיירה לעיירה כדי למכור את ספריו בדמים מועטים, פחות מכפי שווים, לזיכוי הרבים. הוא היה מוכן למוכרם בהקפה ובלבד שבינתיים יוכלו

טעמו וראו כי טוב ה'

בסיעתא דשמיא, מעתה ניתן להאזין לשיעורי מורנו ורבנו כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א בעברית, אנגלית, צרפתית וספרדית

באתר קול הלשון ובמספר ישיר:

0733-718-144

מסודר לפי פרשות השבוע, חגים ונושאים שונים

לקבלת דבר תורה יומי

מאת מורנו ורבנו

כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

ניתן לשלוח הודעה

צרפתית

+972587929003

אנגלית

+16467853001

עברית

+972585207103

ספרדית

+541141715555